

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בִּלְק

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ כ"א - חֻלַּק י'

קוֹנְטֵרְס 610

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לִפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

יְשׁוּעוֹת הַזֶּהָר

דְּרָשָׁה

שנאמר ע"י כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
בעיה"ק "באר שבע" ת"ו
י"ט לחודש סיון תש"ע לפ"ק

בּוֹ תִּמְצָא:

- (א) נסים גלויים שְׁרָאִינוּ בְּהַצֵּלַת יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מֵאוֹיְבֵיהֶם, עַל יְדֵי לְמוֹד הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ.
- (ב) הָאוֹפֵן הַקַּל בּוֹ אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְהִיּוֹת בְּמַחִיצַת הַרְשָׁבִי זִיע"א.
- (ג) הַמְזַכֶּה אֶת הָרַבִּים בְּלְמוֹד הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ וּבְהַפְצָתוֹ, הוּא בַּעַל יְחוּס גְּדוֹל מְאֹד בְּשִׁמְיָם.
- (ד) הַבְּטַחַת הַרְמַח"ל זִיע"א: הַצֵּלַת עַם יִשְׂרָאֵל תְּלוּיָהּ אֶךְ וְדַק בְּכַח לְמוֹד הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ. וְעוֹד וְעוֹד.

*
יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
הד"ש סיון תש"ע לפ"ק
עיה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים

שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו

ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

**פַּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְכֶּה אֶת הַרְבִּים לְצַלֵּם וּלְחַלֵּק
הַסְּפָרִים לְהַכְפִּיל וּלְשַׁלֵּשׁ זְכוּתֵיכֶם בְּאַלְפֵי אַלְפִים
וּרְבּוּא רַבּוּת. וְכָל הַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים
צְדִיקִים וְלִכְל הַהִבְטָחוֹת הַרְשֵׁב"י זֵיע"א**

הצדיק אינו נותן שנה לעיניו ביום ובליילה עד שמוכיח הרשעים ומביאם שישובו בתשובה (זהר הקדוש, חלק א, כ:).

אילו היו יודעים בני העולם גדל השקר להחזיר חברו למוטב היו רודפים אחריו תמיד כמו שרודף אחרי כסף וזהב (זהר הקדוש פרשת תרוימה קכח, ב - קכט, א).

מצוה שאותה רואה שבני אדם נוהגים בה קלות ראש ומעט המה שמקמיין אותה, הנה מצוה זו בודאי ממתנת ומצפה עד כי יבחר בה איש בשר וישר להזהר בה, ולעורר רבים על מצוה זו לקיימה באהבה לכבוד קדושה בריף הוא וכו' (זהר הקדוש פרשת תרוימה, קב הישר פרק ס"ד).

כל מצוה שאין לה דורש ואין מי שיבקש אותה תדרשנה לפי שהיא כמת מצוה, ומצוה שאין לה רודפים רדף אחריה לעשותה, שהמצוה מקטרגת ואומרת כמה גרועה אנכי שנתעלמתי מכל וכו' (ספר חסידים אות ק"ה).

שעתיד לברכם פה, תדבר ברפת בני, שכשתפתח פיך היא תדבר מלים להתקיים על בני, שלא אשאיר דברים לך.

בא וראה שפך הוא. כיון שבא בלק, ובלק שמע כל אותם דברים, היה חושב שמפי בלעם יצאו, ואמר: לקב איבי לקחתיד. אמר בלעם: קח כשפים אלו בידי, כדי לעכב פאן את הכה הזאת. ואם תוכל לעכבה (לעקרה) בכשפים הללו, אני אעקר אותה מאותם דברים שהיא אמרה.

מה כתוב? התיצב פה על עלתך. בזה ובכשפים הללו תעכב אותה, ואנכי אקרה פה. פלומר, אעקר אותה מהדברים הללו. אמר לו הקדוש ברוך הוא: רשע! אני אעקר אותך! מה כתוב אחריו? ויקר אלהים אל בלעם. ואותו דבר הרים קול בדבורים של פה. ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר. פה תדבר בודאי.

בא וראה, בפתחלה לא כתוב התיצב פה על עלתך, אלא התיצב על עלתך ואלכה אויל יקרה ה' לקראתי כיון שראה שכה אמרה אותן ברכות, אז אמר, התיצב פה על עלתך ואנכי אקרה פה.

רבה ארה לי יעקב, פלומר לקט. רבי יוסי אמר, זרק אותם מאותה דרגה שהם עומדים בה, כמו שנאמר (שמואל א ב) צדה אורה. אמר, אם תוכל לזרק (אותם מאותה דרגה) את אותה דרגה שלהם, הרי פלם יעקרו מהעולם. ולכה זעמה ישראל - ישראל שלמעלה, שימצא רגז לפניו, כמו שנאמר (תהלים ז) ואל זעם בכל יום.

כי מראש צרים וגו'. אמר רבי יצחק, מראש צרים - אלו הם האבות, שכתוב (ישעיה נא) הביטו אל צור חצבתם. ומגבעות

דכד תפתח פומך, היא תמלל מלין, לאתקיימא על בני, דלא אשבוק מלין לך.

הא חזי, דכף הוא, כיון דאתא לבלק, ובלק שמע כל אינון מלין, הוה חשיב דהא מפומיה דבלעם נפקין, אמר, לקוב אויבי לקחתיד. אמר בלעם. סב אלין חרשין בידך, בגין לאעפכא הכא להאי כה, ואי את תיכול לאעפכא (ס"א לאעקרא) לה בהאי חרשין, אנא אעקר לה מאינון מלין דהיא אמרה.

מה פתיב, התיצב פה על עלתך, בהאי ובאלין חרשין, תעכב לה, ואנכי אקרה כ"ה, פלומר, אעקר לה מאלין מלין. אמר ליה קדשא בריה הוא, רשע, אנא אעקר לך. מה כתיב בתריה. ויקר אלהים אל בלעם. והוא דבר ארים קלא, במלולי דכ"ה. ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר, כ"ה תדבר ודאי.

הא חזי, בקדמיתא לא כתיב התיצב פה על עלתך, אלא התיצב על עלתך ואלכה אויל יקרה יי לקראתי. כיון דחמא דכ"ה אמר אינון ברכאן, פדין אמר התיצב פ"ה על עלתך, ואנכי אקרה כ"ה.

לכה ארה לי יעקב, פלומר, לקוט. רבי יוסי אמר, אשדי לון מההוא דרגא דאינון קיימי, כמה דאת אמר (שמואל א ב) צדה אורה. אמר, אי תיכול למשדי (ס"א לון מההוא דרגא) לההוא דרגא דלהון, הא כלהו אתעקרו מעלמא. ולכה זועמה ישראל, ישראל דלעילא, דישתכח רוגזא קמיה, כמה דאת אמר (תהלים ז) ואל זועם בכל יום.

כי מראש צורים וגו'. (במדבר כג) אמר רבי יצחק, מראש צורים, אלין אינון אבהתא. דכתיב (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם. ומגבעות אשורנו, אלין אמהן, בין מהאי סטרא ובין

מֵהָאֵי סִטְרָא, לָא יִכְלִין לְאַתְלִטְיָא. רַבִּי אַבָּא אָמַר, פִּי מְרַאשׁ צוּרִים, מֵאֵן יִכִּיל לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, דְּהָא הוּא אֶחֶיד מְרִישָׁא דְכָל צוּרִים נְפִיקִין (שמות ט"ו), וּמֵאֵן אֵינוֹן צוּרִים. גְּבוּרִין. דְּהָא כָּל דֵּינִין דְּעִלְמָא מְאִינוֹן גְּבוּרִין נְפִיקִי, וְאֵינוֹן אֲתַאחְדָן בְּהוּ. וּמַגְבְּעוֹת אֲשׁוּרְנוּ, אֲלִין שְׂאֵר מְשֻׁרְיִין (ס"א בְּתַרְוִין) דְּאֲתַאחְדָן בְּהוּ. הֵן עִם לְבָדָד וְגו'. כְּמָה דְאֵת אָמַר (דברים לב) ה' בְּדָד יִנְחֶנּוּ.

אֲשׁוּרְנוּ - אֵלוֹ הָאֵמָהוֹת. בֵּין מְצַד זֶה בֵּין מְצַד זֶה לֹא יִכּוֹלִים לְהִתְקַלֵּל.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, כִּי מְרַאשׁ צוּרִים - מִי כּוֹל לְיִשְׂרָאֵל, שְׁהֵרִי הוּא אֶחָד מְרַאשׁ שְׁכָל הַצּוּרִים יוֹצְאִים. וּמִי אֵלוֹ צוּרִים? גְּבוּרוֹת, שְׁהֵרִי כָּל דֵּינֵי הָעוֹלָם יוֹצְאִים מְאוֹתָן גְּבוּרוֹת, וְהֵם נְאֻחִים בְּהֵן. וּמַגְבְּעוֹת אֲשׁוּרְנוּ - אֵלוֹ שְׂאֵר הַמְּחַנוּת (בְּתַרְוִים) שְׂאֻחוּזִים בְּהֵם. הֵן עִם לְבָדָד וְגו', כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דברים לב) ה' בְּדָד יִנְחֶנּוּ.

כִּי מְנַה עֶפְרַיִם יַעֲקֹב וְגו', הֵרִי פְרָשׁוּהוּ. אֲלָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׁתִּי דְרַגּוֹת הֵן - יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל. בְּתַחֲלָה יַעֲקֹב, וְאַחַר כֵּן יִשְׂרָאֵל. וְאַף עַל גַּב שֶׁהִכַּל אֶחָד - שְׁתִּי דְרַגּוֹת הֵן, שְׁהֵרִי דְרַגְהָ עֲלִינוּנָה הִיא יִשְׂרָאֵל.

כִּי מְנַה עֶפְרַיִם יַעֲקֹב וְגו'. לְמַטָּה, מַה זֶה עֶפְרַיִם? רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, זֶה שְׁכִנְתוֹב בּוֹ (ישעיה מא) יִתֵּן כְּעֶפְרַיִם חֶרְבּוֹ וְגו'. מִי חֶרְבּוֹ? הֵרִי יְדוּעַ, שְׁכִנְתוֹב (שם לד) חֶרְבּ לֵה' מְלָאָה דָם. עֶפְרַיִם, אוֹתוֹ מְקוֹם שְׁמִמְנוֹ גְבָרָא אֲדָם הִרְאֵשׁוֹן, שְׁכִנְתוֹב (בראשית ב) וַיִּיצֶר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרַיִם וְגו'. וּמְאוֹתוֹ עֶפְרַיִם כְּמָה חֲלִלוֹת וְכְמָה מְחַנוּת יִצְאוּ, כְּמָה שְׁלֵהֲבוֹת, כְּמָה שׁוּמְרֵי חֻק וּמְנַהֲגִים, כְּמָה חֲצִיִּים, כְּמָה בְּלִיסְטְרָאוֹת, כְּמָה רְמַחִים וְחֶרְבוֹת וְכִלְיֵי זִין נִמְצְאוּ מְאוֹתוֹ עֶפְרַיִם. מִי מְנַה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (איוב כב) הַיֵּשׁ מִסְפָּר לְגִדּוּדָיו.

וּמִסְפָּר אֵת רַבַּע יִשְׂרָאֵל. רַבַּע יִשְׂרָאֵל הִיא ה"א, וְדָבָר אֶחָד הִיא. רַבַּע יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (שמות כג) רַבֵּץ תַּחַת מִשְׁאוֹ, רַבֵּיעַ זְהוּ שְׁכִנְתוֹב (שיר השירים ג) מִשְׁתּוֹ שְׁלִשְׁמָה. דְּבָר אֶחָד רַבַּע - כְּמוֹ רַבֵּיעִית מִיִּשְׂרָאֵל לְמַטָּה, רַבַּע נִקְרָא לְפִי הַפְּתָרִים מִשְׁמַע דָּוִד, שֶׁהוּא רִגְלָא רַבֵּיעִית שֶׁל הַכֶּסֶף.

כִּי מְנַה עֶפְרַיִם יַעֲקֹב וְגו', הָא אוּקְמוּהָ. אֲלָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, תַּרְוִין דְּרַגִּין אֵינוֹן, יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל. בְּקִדְמִיתָא יַעֲקֹב, וּלְבַתְרָא יִשְׂרָאֵל. וְאַף עַל גַּב דְּכִלְאֵא חַד, תַּרְוִין דְּרַגִּין אֵינוֹן, דְּהָא דְרַגְאָ עֲלָאָה יִשְׂרָאֵל הוּא.

כִּי מְנַה עֶפְרַיִם יַעֲקֹב וְגו'. לְתַתָּא, מֵאֵן הוּא עֶפְרַיִם רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָאֵי דְכְּתִיב בֵּיהּ (ישעיה מא) יִתֵּן כְּעֶפְרַיִם חֶרְבּוֹ וְגו'. מֵאֵן חֶרְבּוֹ. הָא יְדִיעָא, דְכְּתִיב (ישעיה לד) חֶרְבּ לִי מְלָאָה דָם. הַהוּא אֲתֵר דְּאֲתַבְרִי מְנִיָּה אֲדָם הִרְאֵשׁוֹן, דְכְּתִיב (בראשית כ) וַיִּיצֶר יְיָ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרַיִם וְגו'. וּמַהֵהוּא עֶפְרַיִם, כְּמָה חֲיִילִין, וְכְמָה מְשֻׁרְיִין נְפִיקוּ, כְּמָה טַפְסִין, כְּמָה גְרִדְיֵי נְמוּסִין, כְּמָה גִירִין, כְּמָה בְּלִיסְטְרָאוֹת, כְּמָה רוּמְחִין, וְסִיפִין, וְזִינִין, אֲשֶׁתְּכַחוּ מַהֵהוּא עֶפְרַיִם. (כִּי מְנַה) כְּמָה דְאֵת אָמַר, (איוב כב) הַיֵּשׁ מִסְפָּר לְגִדּוּדָיו.

וּמִסְפָּר אֵת רַבַּע יִשְׂרָאֵל. רַבַּע יִשְׂרָאֵל הִיא ה"א, וְחַד מְלָה הִיא. רַבַּע יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְאֵת אָמַר (שמות כג) רַבֵּץ תַּחַת מִשְׁאוֹ, רַבֵּיעַ הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שיר השירים ג) מִשְׁתּוֹ שְׁלִשְׁמָה. דְּבָר אֶחָד רַבַּע, כְּמוֹ רַבֵּיעִית מִיִּשְׂרָאֵל לְתַתָּא, רַבַּע אֲתַקְרִי לְפּוּם פְּתָרִין מִשְׁמַע דָּוִד, דְּאִיְהוּ רִגְלָא רַבֵּיעָא דְכוּרְסִיָּא.

נִקְרָא לְפִי הַפְּתָרִים מִשְׁמַע דָּוִד, שֶׁהוּא רִגְלָא רַבֵּיעִית שֶׁל הַכֶּסֶף.

דְּבַר אַחַר מִי מִנֶּה עֶפְרַיִם יַעֲקֹב וְגו', כָּל אֵינוֹן דְּחֻשְׁבִּינֵי עֶפְרַיִם, כְּמֹה דְּאוּקְיָמָנָא. וּמִסְפָּר אֶת רֵבַע יִשְׂרָאֵל, דְּכֹתִיב הִיִּשׁ מִסְפָּר לְגִדּוּדֵיו. רֵבַע יִשְׂרָאֵל כְּמֹה שְׂבָאֲרָנוּ. דְּבַר אַחַר מִי מִנֶּה עֶפְרַיִם - אֵלוֹ מְצוּוֹת שְׁהֵם בְּעֶפְרַיִם, בְּזַרְעָה, בְּנֻטְעָה, בְּקִצְרָה, וְהָרִי פְרִשׁוּהָ הַחֲבָרִים. וּמִסְפָּר אֶת רֵבַע, כְּמֹה שְׂבָאֲמַר (ויקרא יא) בְּהַמֶּתֶדּ לֹא תִרְבִּיעַ. (אמר רבי אבא, בלק חכם היה בכשפיו בבלעם, פרט שלא ידע לכוון השעה לקלל).

וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר. וַיְדַבֵּר לֹא כְתוּב. מַה זֶה וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ? רַבִּי חֵיִיא אָמַר, הוּא הֵיךְ מָרִים קוּל לְאוֹתוֹ מְדַבֵּר, וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ בְּלַעַם. וַיֹּאמֶר הִכָּה הַזֹּאת, כְּמֹה שְׂכַתוּב וְכֹה תְדַבֵּר, וְאִמְרָהּ הִיא מִמֶּנָּה. בֹּא וּרְאֵה, פִּינֵן שְׂרָאָה בְּלַעַם שְׂכַכְל כְּשִׁפְיוֹ וּבְכָל אוֹתוֹ דְּדוֹרֵן לֹא יָכַל לְעַקֵּר אֶת אוֹתָהּ כֹּה, כְּמֹה שְׂבָאֲמַר וְאִנְכִי אֶקְרָה כֹּה, אֶעְקֹר אֶת הִכָּה הַזֹּאת - אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְשָׁע! אִתָּה סְבוּר לְעַקֵּר אוֹתָהּ?! אֲנִי אֶעְקֹר אוֹתָךְ מִשְׁשִׁלּוֹתֶיךָ. מַה כְּתוּב? וַיִּקְרַ אֱלֹהִים אֶל בְּלַעַם, כְּמֹה שְׂבָאֲמַר. אַחַר כֵּן, פִּינֵן שְׂרָאָה שְׂלֵא יָכַל, חֲזַר וַאֲמַר, וּבְרוּךְ וְלֹא אֲשִׁיבָנָה. וְלֹא אֲשִׁיבָנּוּ הִיךְ צְרִיף לוֹ לומר! אֵלֹא וַדַּאי וְלֹא אֲשִׁיבָנָה לְאוֹתָהּ שְׂכַתוּב עֲלֶיהָ כ"ה, וְכֹה תְדַבֵּר. אֵינִי יָכוֹל לְהַחֲזִירָהּ.

אָמַר בְּלַעַם: בְּשִׁתֵּי דְרִגּוֹת רְצִיטִי לְהַכְנִס בְּהֵם; רְצִיטִי לְהַכְנִס בְּהֵם מִדְּרַגַּת יַעֲקֹב וְלֹא יִכְלֹתִי. רְצִיטִי לְהַכְנִס בְּהֵם מִצַּד אַחַר שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִכְלֹתִי. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שְׁשָׁם זֶה אוֹ זֶה לֹא נִקְשֵׁר בְּמִינִים רַעִים. זֶהוּ שְׂכַתוּב לֹא הִבִּיט אֹן בְּיַעֲקֹב וְגו'.

רַמְדֵנוּ, שְׁתֵּי דְרִגּוֹת הֵן: נַחֲשׁ וְקֶסֶם. כְּנַגְדָן - עֲמַל וְאֹן. אָמַר בְּלַעַם: הָרִי וַדַּאי נִמְצְאִיתִי כְּנַגְדָן

דְּבַר אַחַר מִי מִנֶּה עֶפְרַיִם יַעֲקֹב וְגו', כָּל אֵינוֹן דְּחֻשְׁבִּינֵי עֶפְרַיִם, כְּמֹה דְּאוּקְיָמָנָא. וּמִסְפָּר אֶת רֵבַע יִשְׂרָאֵל, דְּכֹתִיב הִיִּשׁ מִסְפָּר לְגִדּוּדֵיו. רֵבַע יִשְׂרָאֵל כְּמֹה (דף ר"א ע"א) דְּאוּקְיָמָנָא. דְּבַר אַחַר מִי מִנֶּה עֶפְרַיִם, אֵינוֹן פְּקוּדֵינֵי דְּאֵינוֹן בְּעֶפְרַיִם, בְּזַרְעָה, בְּנֻטְעָה, בְּחֻצְרָה, וְהִיא אוּקְמוּהָ חֲבָרִיִּיא. וּמִסְפָּר אֶת רֵבַע, כְּמֹה דְּאֵת אָמַר (ויקרא יט) בְּהַמֶּתֶדּ לֹא תִרְבִּיעַ. (אמר רבי אבא, בלק חכים הוה בתרשוי בבלעם, פר דלא ידע לכוון שעתא ללטיא).

וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר. (במדבר כג) וַיְדַבֵּר לֹא כְתוּב, מַאי וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ. רַבִּי חֵיִיא אָמַר, הוּא הֵוה זְקִיף קָלָא לְגַבֵּי הַהוּא מִמְלַל, וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ בְּלַעַם. וַיֹּאמֶר הִיא כֹּה כְּמֹה דְּכֹתִיב וְכֹה תְדַבֵּר, וְאִמְרָהּ מִנֶּה הוּוה.

הוּא חֲזִי, פִּינֵן דְּחֻמָּא בְּלַעַם דְּבְכָל חֲרֻשׁוֹי וּבְכָל הַהוּא דְּדוֹרֵן, לֹא יָכִיל לְאַעְקֹרָה הַהוּא כֹּה, כְּמֹה דְּאֵת אָמַר וְאִנְכִי אֶקְרָה כֹּה, אֶעְקֹר לְהִיא כֹּה. אָמַר לִיהַ קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא, רְשָׁע, אֲנִתְ סְבוּר לְאַעְקֹרָה לְהַ, אֲנִי אֶעְקֹר לְךָ מִשְׁשִׁלּוֹךְךָ, מַה כְּתוּב. וַיִּקְרַ אֱלֹהִים אֶל בְּלַעַם, כְּמֹה דְּאֵתְמַר. לְבַתֵּר, פִּינֵן דְּחֻמָּא דְּלֹא יָכִיל, הָדָר וְאָמַר, וּבְרוּךְ וְלֹא אֲשִׁיבָנָה, וְלֹא אֲשִׁיבָנּוּ מִיבְעֵי לִיהַ. אֵלֹא וְלֹא אֲשִׁיבָנָה וַדַּאי, לְהִיא דְּכֹתִיב כֹּה, וְכֹה תְדַבֵּר. לִית אֲנִי יָכִיל לְאַהֲדָרָה לְהַ. אָמַר בְּלַעַם, בְּתַרִּין דְּרִגִּין בְּעִינָא לְאַעְלָה כְּהוּ. בְּעִינָא לְאַעְלָה כְּהוּ מִדְּרַגָּא דְּיַעֲקֹב, וְלֹא יָכִילָנָא. בְּעִינָא לְאַעְלָה כְּהוּ מִסְטְרָא אַחֲרָא דְּיִשְׂרָאֵל, וְלֹא יָכִילָנָא. מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְּשָׂמָא דָּא אוֹ דָּא, לֹא אִתְקַשֵׁר בְּזִינִין בִּישִׁין, הָדָא הוּא דְּכֹתִיב לֹא הִבִּיט אֹן בְּיַעֲקֹב וְגו'.

הַאֲנָא, תַרִּין דְּרִגִּין אֵינוֹן: נַחֲשׁ, וְקֶסֶם. לְקַבְלִיהוֹן: עֲמַל, וְאֹן. אָמַר בְּלַעַם,

הא ודאי אשכחנא לקבלי דהני יעקב וישראל. און, לקבליה דיעקב, דאיהו קטיר בנחש. עמל, לקבליה דישראל, דאיהו קטיר בקסם. פנין דחמא דלא יכיל, אמר, ודאי לא הביט און בייעקב וגו'. מאי טעמא. בגין דיי אלהיו עמו וגו'.

אלה - יעקב וישראל. און כנגד יעקב, שהוא קשור בנחש. עמל כנגד ישראל, שקשור בקסם. פנין שראה שלא לכל, אמר, ודאי לא הביט און בייעקב וגו'. מה הטעם? משום שה' אלהיו עמו וגו'.

ואם תאמר, באלה לא יכלתי, בקסם ונחש יכלתי - כתוב כי לא נחש בייעקב וגו'. ולא עוד, אלא שכל הכחות שלמעלה וכל מחנותיהם פלם, לא יודעים ולא מסתפלים בנימוסי המלך העליון עד ששואלים לשנים הללו - יעקב וישראל. ומה אומרים? מה פעל אל. אמר רבי אלעזר, כל הדברים הללו, כה אמר. והוא הרים קול כנגדה ולא ידע מהו, ולא נשמע פרט לקולו.

הן עם פלביא יקום וגו'. מי עם תקיף כמו ישראל. בשעה שמאיר הבקר, קם ומתגבר כארי לעבודת רבונום בכמה שירים, בכמה תשבחות. משתדלים בתורה כל היום, ובלילה לא ישכב וגו'. כשרוצה האדם לשכב על מטתו, מקדש את השם העליון, ממליכו למעלה ולמטה. כמה שומרי החקים מתקשרים לפניהם בשעה שפותחים פיהם על מטתם בשמע ישראל, ומבקשים רחמים לפני המלך הקדוש בכמה פסוקי רחמים.

רבי אבא אמר, הן עם פלביא יקום - עתידים העם הזה לקום על כל עמים עובדי כוכבים ומזלות כאריה גבור ותקיף, ויתנפלו עליהם. דרך כל האריות לשכב על טרפם, אבל עם זה לא ישכב עד יאכל טרף.

דבר אחר הן עם פלביא יקום - להקריב קרבנות ועולות לפני מלכם על גבי המזבח. ולמדנו, בשעה שהקרבו היה גשרף על

וא' תימא, בהני לא יכילנא. בקסם ונחש יכילנא. פתיב פי לא נחש בייעקב וגו'. ולא עוד, אלא דכל חילין דלעילא, וכל משריין פלהו, לא ידעי ולא מסתפלי בנמוסא דמלפא עלאה, עד דשאלי להני תרי יעקב וישראל. ומאי אמרי. מה פעל אל. אמר רבי אלעזר, כל הני מלין, כה אמר, והוא ארים קלא לקבלה, ולא ידע מאי הוא, ולא אשתמע בר קליה.

הן עם פלביא יקום וגו', מאן עמא תקיפא כישראל. בשעתא דאתנהיר צפרא, קם ומתגבר פאריא, לפולחנא דמאריהון, בכמה שירין, בכמה תשבחות. משתדלי באורייתא כל יומא, ובלילה לא ישכב וגו'. כד בעי בר נש למשכב על ערסיה, מקדש שמא עלאה, אמליף ליה לעילא ותתא. כמה גרדיני נמוסין מתקשרן קמיהו, בשעתא דפתחין פומהון על ערסייהו, בשמע ישראל. ובעאן רחמי קמי מלפא קדישא, בכמה קראי דרחמי.

רבי אבא אמר, הן עם פלביא יקום. זמינין האי עמא, למיקם על כל עמין עובדי כוכבים ומזלות, כאריה גיבר ותקיף, ויתרמי עלייהו. ארחייהו דכל אריוותא למשכב על טרפייהו, אבל עמא דא לא ישכב, עד יאכל טרף.

דבר אחר הן עם פלביא יקום, לקרבא קרבנין ועלוון קמי מלכהון, על גבי מדבחא.

גבי המזבח, היו רואים דמות אריה אחד רבוץ על אותו קרבן ואוכל אותו.

אמר רבי אבא, אוריאל מלאך עליון היה, וראו אותו בדמות אריה מקיף רבוץ על המזבח ואוכל את הקרבנות. וכשישראל לא היו זכאים כל כך, היו רואים דמות כלב אחד חצוף רבוץ עליו, אז היו ישראל יודעים שצריכים תשובה, ואז שבים. לא ישכב וגו' - אלו קרבנות הלילה, כמו עולות. ודם תללים ישתה, שהקדוש ברוך הוא עורך קרב שלהם על שונאיהם.

רבי אלעזר אמר, לא ישכב, מהו לא ישכב? אלא בכל לילה ולילה כשבן אדם הולך במצוות רבוננו, לא שוכב על מטתו עד שהורג אלה ומאה ועשרים וחמש מאותם מינים רעים ששורים עמו. רבי אבא אמר, אלה הם מצד שמאל, שכתוב (תהלים צא) יפל מצדך אלה, כמו שכתוב (שם קמט) יעלו חסידים בכבוד וגו', רוממות אל בגרונם וגו', לעשות נקמה וגו'. זהו שכתוב לא ישכב וגו', וזהו לעשות בהם משפט וגו'.

אמר רבי חזקיה, כנגד שלש הפעמים שהכה את אתונו והטעינה בכשפיו, התברכו ישראל שלש פעמים. רבי חייא אמר, כנגדו התברכו ישראל שלש פעמים, שעולים ישראל להראות לפני המלך הקדוש.

וירא בלעם פי טוב בעיני יי וגו', ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים וגו'. מה זה לקראת נחשים? אמר רבי יוסי, שהפעמים הראשונות הללו היה הולך בכל כשפיו ורצה לקלל את

ותאנא, בשעתא דקורבנא אתוקד על גבי מדבחה, הוון חמן דיוקנא דחד אריה רביע על ההוא קרבנא, ואכיל ליה.

אמר רבי אבא, אוריאל מלאכא עלאה הנה, וחמאן ליה בדיוקנא דאריא תקיפא, רביע על מדבחה, ואכיל לון לקרבנין. וכד ישראל לא הוו זכאין כל כך, הוו חמאן דיוקנא דחד כלבא חציפא רביע עליה, כדין הוון ידעי ישראל דבעיין תשובה, וכדין תייבן. לא ישכב וגו', אלין קרבנין דליליא כגון עלוון. ודם תללים ישתה, דקודשא בריך הוא אגח קרבא דלהון על שונאיהון.

רבי אלעזר אמר, לא ישכב, מהו לא ישכב. אלא בכל ליליא וליליא, כד בר נש איהו אזיל בפקודי דמאריה, לא (דף רי"א ע"ב) שכיב על ערסיה, עד דקטיל אלה ומאה ועשרים וחמש, מאינון זיינין בישין, דשריין עמיה. רבי אבא אמר, אלה אינון דסטר שמאלא, דכתיב, (תהלים צא) יפול מצדך אלה. כמה דכתיב, (תהלים קמט) יעלו חסידים בכבוד וגו', (תהלים קמט) רוממות אל בגרונם וגו', לעשות נקמה וגו', הדא הוא דכתיב לא ישכב וגו' ודא הוא לעשות בהם משפט וגו'.

אמר רבי חזקיה, לקבלי תלת זמנין דהוא מחא לאתניה, ואטעין לה בחרשוי, אתברכוון ישראל תלת זמנין. רבי חייא אמר, לקבליה אתברכוון ישראל תלת זמנין, דסלקין ישראל לאתחזאה קמי מלכא קדישא.

וירא בלעם פי טוב בעיני יי וגו', (במדבר כג) ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים וגו'. מאי לקראת נחשים. אמר רבי יוסי, דהני תרין זמנין קדמאי, הוה אזיל בכל חרשוי, ובקעא למילט לישראל. פיין דחמא רעותיה דקודשא בריך הוא, דאמר שוב

למילט לישראל. פיין דחמא רעותיה דקודשא בריך הוא, דאמר שוב

אֶל בְּלֶק, דְּהָא מְלוּלָךְ לָא בְעֵינֵי בְנֵי מְלוּלָא
אוּחְרָא זְמִין מְהַאי כּוּה, כְּמָה דְכְתִיב וְכּוּה תְדַבֵּר.
כּוּה תְדַבֵּר, וְלֹא אַנְתָּ. כּוּה תְדַבֵּר, דְּשִׁלְטָא עַל
כָּל שְׁלִיטִין חֲרָשִׁין וְקַסְמִין וְזִינִין בִּישִׁין, דְּלֹא
יְכַלִּין לְאַבְאָשָׁא לְבָנֵי. פְּדִין בְּעַא לְאַסְתַּפְלָא
בְּהוּ, בְּעֵינָא בִישָׁא.

הָא חֲזִי, הָא רְשַׁע פֶּד אֶסְתַּפֵּל בְּהוּ בִישְׁרָאֵל,
הָוּה מְסַתְּפֵל בְּאַלִּין תְּרִין דְּרִגִין יַעֲקֹב
וְיִשְׂרָאֵל, לְאַבְאָשָׁא לֹזֶן, אוּ בְהַאי אוּ בְהַאי
בְּחֲרָשׁוֹי, בְּגִין פְּד כָּל בְּרַפְּזֵן וּבְרַפְּזֵן יַעֲקֹב
וְיִשְׂרָאֵל אֲתַפְרִיכוּ. וַיֵּרָא בְלַעַם פִּי טוֹב וְגו'.

בְּמָה חֲמָא חֲמָא דִּי בְשַׁעְתָּא דְאַנְפִּי מְלַפָּא
נְהִירִין, זִינִין בִּישִׁין לָא קִיִּמִי בְקִיּוּמֵיהוּ, וְכָל
חֲרָשִׁין וְכָל קַסְמִין לָא סְלִקָּאן בְּחֲרָשֵׁיהוּ.

הָא חֲזִי, בְּהִנֵּי תְרֵי זְמַנֵּי כְתִיב וַיִּקְרָא וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים. וַיִּקְרָא יי אֶל בְּלַעַם וְגו'. וְכְתִיב
וְכּוּה תְדַבֵּר. וְהַשְׁתָּא כִּינּוּן דְּחֲמָא דְהָא לָא
אַשְׁתַּכַּח רִוְגָזָא, וְחֲרָשׁוֹי לָא סְלִקִּין, פְּדִין וְלֹא
הֵלֶךְ כְּפַעַם בְּפַעַם וְגו'. כִּינּוּן דְּאַפְרִישׁ וְאַסְתַּלְקָא
גְּרַמְיָה מְחֲרָשׁוֹי, שְׁאֲרֵי (בְּרוּחָא אַחֲרָא) בְּאַתְעָרוּתָא
אַחְרָא לְשַׁבְחָא לְיִשְׂרָאֵל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
מָאִי אֲתַעָרוּתָא הָכָא. אָמַר לֵיהּ, (רוּחַ אֱלֹהִים וְלֹא רוּחַ
יְי אֱלֹא) אֲתַעָרוּתָא דְרוּחָא חֲדָא מְסַטְרָא
דְשִׁמְאָלָא, הֵהוּא דְאַתְקַשְׁרוּ תַּחוּתוֹי אֵינּוּן זִינִין
וְחֲרָשִׁין דִּילֵיהּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָכִי אוּלִּילְפָנָא, דְאַפִּילוּ הָאִי
זְמַנָּא לָא שְׁרִיא בִיהּ רוּחָא דְקוּדְשָׁא.
אָמַר לֵיהּ רַבִּי יוֹסֵי, אִי הָכִי, הָא כְתִיב וַתְּהִי
עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים, וּבְכָל אֵינּוּן זְמַנִּין אַחְרַנִּין
לָא כְתִיב בְּהוּ הָכִי. אָמַר לֵיהּ הָכִי הוּא. תָּא
חֲזִי, כְּתִיב (מְשַׁלִּי כֵב) טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָךְ, וְהָא
אוּקְמוּהָ אֵל תְּקַרֵּי יְבוּרָךְ. אֶלָּא יְבוּרָךְ. וּבְלַעַם

כב טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָךְ, וְהָרִי פְרָשׁוּהָ, אֵל תְּקַרֵּי יְבוּרָךְ אֶלָּא יְבוּרָךְ. וּבְלַעַם הָיָה רַע עֵין, שְׁלֹא נִמְצָא

יִשְׂרָאֵל. כִּינּוּן שְׁרָאָה רַצוֹן הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא שְׁאָמַר שׁוֹב אֶל בְּלֶק,
שְׁהִי דְבוּרִיךְ לֹא רוּצִים בְּנֵי -
דְבוּר אַחַר מְזַמֵּן מְהַכּוּה הַזֹּאת,
כְּמֹו שְׁכַתּוּב וְכּוּה תְדַבֵּר. כּוּה תְדַבֵּר
- וְלֹא אַתָּה. כּוּה תְדַבֵּר - שְׁשׁוּלְטַת
עַל כָּל הַשְׁלִיטִים, מְכַשְׁפִּים
וְקוּסְמִים וּמִינִים רְעִים שְׁלֹא
יְכוּלִים לְהִרַע לְבָנֵי. וְאִזּוּ רַצָּה
לְהַסְתַּפֵּל בְּהֵם בְּעֵין רַעָה.

בָּא וַיְרָאָה, רְשַׁע זֶה כְּשֶׁהַסְתַּפֵּל
בִּישְׁרָאֵל, הִיָּה מְסַתְּפֵל בְּשַׁתִּי
דְּרִגּוֹת אֵלוֹ - יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל -
לְהִרַע לְהֵם, אוּ בְזָה אוּ בְזָה
בְּכַשְׁפִּיו. בְּגַלְל כְּךָ כָּל בְּרִכּוֹת
וּבְרִכּוֹת, יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל הַתְּבַרְכוּ.
וַיֵּרָא בְלַעַם פִּי טוֹב וְגו'. בְּמָה
רָאָה? רָאָה שְׁבַשְׁעָה שְׁפָנֵי הַמֶּלֶךְ
מְאִירוֹת, מִינִים רְעִים לֹא עוֹמְדִים
בְּקִיּוּמָם, וְכָל הַכַּשְׁפִּים וְכָל
הַקַּסְמִים לֹא עוֹלִים בְּכַשְׁפֵיהֶם.
בָּא וַיְרָאָה, בְּשַׁתִּי הַפַּעְמִים הָאֵלֶּה
כְּתוּב וַיִּקְרָא; וַיִּקְרָא אֱלֹהִים. וַיִּקְרָא
ה' אֶל בְּלַעַם וְגו'. וְכְתוּב וְכּוּה
תְדַבֵּר. וְעַכְשֵׁי, כִּינּוּן שְׁרָאָה שְׁהִי
לֹא נִמְצָא רִגְזוּ וְכַשְׁפִּיו לֹא עָלוּ,
אִזּוּ - וְלֹא הֵלֶךְ כְּפַעַם בְּפַעַם וְגו'.
כִּינּוּן שְׁהִפְרִיד וְהַעֲלָה עֲצָמוֹ
מְכַשְׁפִּיו, הַתַּחֲלִיל (בְּרוּחַ אַחֲרָת)

בְּהַתְעוֹרְרוֹת אַחֲרָת - לְשַׁבַּח אֵת
יִשְׂרָאֵל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵיזוֹ
הַתְעוֹרְרוֹת פָּאן? אָמַר לוֹ, (רוּחַ
אֱלֹהִים וְלֹא רוּחַ יְי אֱלֹא) הַתְעוֹרְרוֹת שֶׁל
רוּחַ אַחַת מְצַד שְׁמַאל, אוּתוֹ
שְׁהַתְקַשְׁרוּ תַּחֲתוֹ אוּתָם מִינִים
וְכַשְׁפִּים שְׁלוֹ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּךָ לְמַדְנֵו,
שְׁאַפְלוּ בְּזַמֵּן הַזֶּה לֹא שְׁרַתְהּ בּוֹ
רוּחַ הַקְדוּשׁ. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסֵי, אַם
כְּךָ, הָרִי כְתוּב וַתְּהִי עָלָיו רוּחַ
אֱלֹהִים, וּבְכָל אוּתָן פַּעְמִים
אַחֲרוֹת לֹא כְתוּב בְּזַמֵּן כְּךָ. אָמַר
לוֹ, כְּךָ זֶה. בָּא וַיְרָאָה, כְּתוּב (מְשַׁלִּי
כְּתוּב) וְכַשְׁפִּים שְׁלוֹ. וּבְלַעַם הָיָה רַע עֵין, שְׁלֹא נִמְצָא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי מרדכי שרעבי זי"ע
אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש בשעה אחת

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה זי"ע
לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרז את גאולתנו בחסד וברחמים,
וכהבטחת הרשב"י (נשא קכד):
"דבדא יפקון מן גלותא וברחמי".

**בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים
"ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר" ועוד**

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם
לפרטים ולהצטרפות, פקס: 02-9951300